

[Erik Eriksen.]

havde været i lange tider, har nu været genstand for temmelig voldsomme indhug, og vi må regne med yderligere nedgang i den kommende tid, tror jeg. Forholdet er jo det, at kun en stor optagelse af lån i udlandet i dag tjener som et nødtørftigt skærmbæret for valutareserverne. Og det er de skiftende socialdemokratiske regeringer, der må bære et hovedansvar for denne udvikling. Fra venstres og fra det konservative folkepartis side må vi anklage såvel de socialdemokratiske mindretalsregeringer som de senere to- og trekantede regeringer for manglende sans for samordning også på dette område. Nu har regeringen jo fået det samordningsråd, den har ønsket sig, og hvis det skal have nogen mening, må dets hovedopgave blive at påtale regeringens manglende sans netop for samordning. Hvad rådet så i øvrigt formår, kan kun tiden vise, og man kan altid håbe det bedste.

Som et led i bestræbelserne for at få den bedst mulige udgangsposition for vor indtræden i fællesmarkedet burde vi med alle kræfter have styrket vor økonomi. I stedet for har vi det sidste par år svækket den, og det var dette sammenbrud for den da førte regeringspolitik, der førte til forsomerens forlig mellem folketingets partier minus de to partier på yderfløjene. Jeg kan sige, at venstre oprigtigt beklager, at vi ikke fik forliget langt tidligere. Vi har gennem flere år peget på, at regeringen ved sin politik var på vildspor, og vi har peget på, at regeringens kurs ikke førte til en styrket økonomi, der skulle tjene som grundlag for yderligere fremskridt i levofod og i produktionsevne. Jeg mener, at regeringen ganske som det ærede medlem hr. K. B. Andersen i dag talte for længe om at gøre gode tider bedre — så meget for længe, at regeringspartiernes vælgere slet ikke var klar over, at de gode tider var i færd med at slå over i deres modsætning. Det er jo sandheden.

Med dette forlig gennemførtes der en 9 pct.s omsætningsafgift i engrosleddet. Når der ikke kunne gennemføres en detail-

ledsoms på alle varer, var afgift i engrosleddet den eneste praktiske mulighed. Jeg skal ikke ved denne lejlighed blande mig i diskussionen herom, men blot gøre den bemærkning, at det efter min opfattelse ville være hovedløs gerning at ændre denne lovgivnings princip på dette tidspunkt. Vi må også vente og se, hvilke harmoniseringsaftaler der eventuelt måtte blive truffet inden for de seks. En helt anden ting er, at med en så væsentlig nydannelse som en almindelig omsætningsafgift måtte man vente, at der ville opstå tekniske skævheder på det ene eller det andet område, og det siger sig selv, at vi fra vor side må ønske sådanne skævheder rettet, når loven har virket et stykke tid og de tilstrækkelige erfaringer er indhentet. Jeg går ud fra som en given ting, at regeringen vil medvirke hertil, skønt der ikke blev sagt noget om det i åbningstalen.

Vi tiltrådte engrosomsen, og vi gik ind for uforandret indkomstskat mod et tilsagn om en sænkning af de direkte skatter i næste skatteår med et beløb svarende til omsætningsafgiftens provenu, og dette vil vi naturligvis fastholde. Vi får ejendoms-skatterne til stat og amt og grundstignings-skylden for landbruget helt afviklet, det skattefri fradrag bliver væsentligt forhøjet til gavn for de mindste indtægter, grænsen for proportionalskatten bliver ligeledes forhøjet — her især til gavn for mellemindtægterne, hvilket altså vil sige, at størstedelen af skatteyderne vil høste gavn af en nedsættelse af procenten for den proportionale skat. Dertil kommer, at nyetablerede får bedre nedslagsregler, at den private opsparing får gunstigere vilkår, og at selv-pensionisterne vil blive bedre stillet.

Nu sad jeg og hørte på den ærede socialdemokratiske ordfører; det er naturligvis svært at få fat i det hele, men jeg vil dog gerne sige til det ærede medlem, der i sin omtale af forliget var inde på VK-politikken og overskuddet på statsregnskabet, at VK-politikken synspunkter nu alligevel har klaret sig ganske godt — ellers var der for-